

Sygn. akt I C 1066/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Miejskiej C.

przeciwko R. K. (1)

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego R. K. (1) na rzecz powoda Gminy Miejskiej C. kwotę 3063,78 zł (trzy tysiące sześćdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt osiem groszy) z odsetkami: ustawowymi od dnia 9 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie umarza postępowanie w sprawie;

III. zasądza od pozwanego R. K. (1) na rzecz powoda Gminy Miejskiej C. kwotę 791 zł (siedemset dziewięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Ciechanowie) na rzecz radcy prawnego I. K. kwotę 600 zł (sześćset złotych) plus podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu R. K. (1).

Sygn. akt I C 1066/15

UZASADNIENIE

Powód Gmina Miejska C., reprezentowana przez radcę prawnego M. M., w pozwie z dnia 9 kwietnia 2015 r. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego R. K. (1) kwoty 3815,77 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ul (...). Umowa najmu była zawarta w dniu 16 grudnia 1963 r. z E. K., matką powoda. Wobec nie opłacania czynszu umowa została wypowiedziana w dniu 19 kwietnia 2010r. Od tego czasu lokal był zajmowany przez E. K. i R. K. (1) bez tytułu prawnego. Od śmierci E. K. lokal był zajmowany wyłącznie przez R. K. (1) Wobec nie opłacania świadczeń z tytułu zajmowanego lokalu, powódka wytoczyła pozew o zapłatę odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu za okres od stycznia 2013 r. do lutego 2015 r. Odszkodowanie zostało wyliczone w wysokości czynszów stosowanych w umowach najmu lokali komunalnych. Do pozwu zostało dołączone wyliczenie należności obejmujące okres od 1 lipca 2012 r. do 31

stycznia 2015 r. na kwotę 3264,50 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami na dzień 31 stycznia 2015 r. na kwotę 551,27 zł tj. w łącznej kwocie 3815,77 zł.

W dniu 28 kwietnia 2015 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz k. 14 akt).

Pozwany R. K. (1) złożył w dniu 30 czerwca 2015 r. sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym przyznał, że w lokalu znajdują się jego rzeczy osobiste, ale od 2009 r. przebywa w zakładzie karnym. Z tego względu nie mógł dotychczas usunąć swoich rzeczy z lokalu. Ponadto wnosił o zwolnienie go od kosztów sądowych i ustanowienie adwokata z urzędu (sprzeciw k. 21, 48 akt).

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie postanowieniem z dnia 19 listopada 2015 r. ustanowił dla pozwanego R. K. (1) pełnomocnika z urzędu, którego wyznaczyć miał Dziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych (postanowienie k. 57 akt).

Dziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych wyznaczył dla R. K. (1) pełnomocnika w osobie radcy prawnego I. K. (pismo k. 61 akt).

Pełnomocnik pozwanego w sprzeciwie złożonym w dniu 7 stycznia 2016 r. wskazał, że należność za okres od stycznia 2013 r. do lutego 2015 r. została zawyżona gdyż została doliczona należność od lipca 2012r., a z uzasadnienia pozwu wynika, że okres objęty pozwem jest od stycznia 2013 r. do stycznia 2015 r. Ponadto pełnomocnik pozwanego wskazał, że do pozwu została dołączona umowa najmu zawarta z E. K., a brak jest dowodu na to by pozwany zajmował lokal (sprzeciw k. 67-72 akt).

Pismem procesowym z dnia 26 stycznia 2016 r. powód sprostował pomyłkę pisarską w uzasadnieniu pozwu dotyczącą okresu za jaki dochodzona jest należność wskazując, że prawidłowo w uzasadnieniu powinna być wskazany okres od lipca 2012 r. do stycznia 2015 r., zgodnie z wykazem zadłużenia stanowiącym załącznik do pozwu.

W tym piśmie również powód zmienił roszczenie w ten sposób, że wnosił o zasądzenie kwoty 3063,78 zł jako kwoty odszkodowania za opłaty czynszowe za okres od lipca 2012 r. do stycznia 2015 r. wraz z odsetkami od tej kwoty liczonymi do dnia wniesienia pozwu. Odnośnie kwoty 751,99 zł powód cofnął powództwo. Uzasadniając roszczenie powód wskazał, że należność została wyliczona w oparciu o obowiązujące stawki czynszowe w lokalach komunalnych. Odpowiedzialności za te zobowiązania wynika z faktu, że w lokalu są rzeczy osobiste pozwanego, a ponadto R. K. (1) jest spadkobiercą E. K. (pismo z załącznikami k. 97-149, 154 akt).

Pełnomocnik pozwanego potraktował pismo z 26 stycznia 2016 r. jako rozszerzenie pozwu i wnosił o nie uwzględnienie rozszerzenia powództwa za okres od lipca 2012r. Pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia w odniesieniu do okresu od lipca 2012 r. do stycznia 2013 r.. Wnosił o ustalenie, że należność za lokal uzasadniona jest do kwoty 2519,94 zł i do tej kwoty powództwo uznał. Jednakże ze względu na zasady współżycia społecznego wnosił o oddalenie powództwa również tej kwoty. W zakresie cofniętego powództwa pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę na cofnięcie powództwa (oświadczenie k. 154, 167 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 grudnia 1963 r. poprzednik prawny powoda zawarł z E. K. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ul (...). Powód był właścicielem nieruchomości, na której znajdował się przedmiot najmu. W § 5 umowy strony ustaliły, że najemca, będzie płacić miesięcznie czynsz, według stawek komunalnych (dowód: kserokopia umowy k. 11-12 akt).

W lokalu od chwili zawarcia umowy do swojej śmierci zamieszkiwała E. K. wraz z synem R. K. (2) (bezsporne).

R. K. (1) od 4 maja 2009 r. jest pozbawiony wolności. W lokalu mieszkalnym pozostały jego rzeczy osobiste. Od maja 2009 r. w lokalu mieszkała wyłącznie matka pozwanego E. K. (dowód: zaświadczenie k. 73 akt).

Powód wypowiedział E. K. umowę najmu lokalu pismem z dnia 19 kwietnia 2010r. z powodu istnienia zaległości czynszowych (dowód: pismo k. 10 akt).

E. K. zmarła 24 grudnia 2012 r. Spadek po niej nabył na podstawie ustawy jej syn R. K. (1) w całości (dowód: postanowienie w aktach sprawy I Ns 371/15 tutejszego Sądu).

Pozwany występował do powoda z prośbą o ponowne nawiązanie umowy najmu lokalu w listopadzie 2011 r. Powód uzależnił rozpoznanie wniosku o zawarcie umowy najmu od spłacenia zaległości z tytułu korzystania z lokalu. W lokalu do chwili obecnej znajdują się rzeczy osobiste pozwanego, lokal został zamknięty przez zarządcę (dowód: pisma k. 127-138 akt).

W okresie od lipca 2012 r. do stycznia 2015 r. opłaty za lokal powód ustalał w oparciu o:

-zarządzenie nr (...) z dnia 28 września 2011r., zgodnie z którym stawka eksploatacyjna wynosiła 1,54 zł za metr kwadratowy i stawka za fundusz remontowy 1 zł za metr kwadratowy,

-zarządzenie nr (...) z dnia 25 września 2012r., zgodnie z którym stawka eksploatacyjna wynosiła 1,66 zł za metr kwadratowy i stawka za fundusz remontowy 1,10 zł za metr kwadratowy,

-zarządzenie nr (...) z dnia 25 października 2013 r., zgodnie z którym stawka eksploatacyjna wynosiła 1,73 zł za metr kwadratowy i stawka za fundusz remontowy 1,17 zł za metr kwadratowy.

Powyższe stawki były przeliczane przy uwzględnieniu powierzchni lokalu (...) metry kwadratowe. Do tego doliczane były opłaty za dwa wodomierze po 1,52 zł za każdy miesiąc i opłata za sieć wodociagową 0,37 zł. Przy tych stawkach powód wyliczył należność w wysokości 3063,78 zł, stanowiącą odpowiednik opłat czynszowych, które Gmina uzyskaby od lokatora (dowód: wyliczenie należności k. 112 akt, kserokopia aneksu do umowy k. 113 akt, kserokopie uchwał k. 114-126 akt).

Należność ta nie została do chwili obecnej zapłacona. Pozwany do dnia wyrokowania nie wydał przedmiotu najmu powodowi. Pomimo wezwań kierowanych przez powoda do pozwanego, nie opróżnił on lokalu ani nie oddał kluczy. Pomieszczenie zostało wyłącznie zabezpieczone przez powoda poprzez zamknięcie, o czym pozwany został zawiadomiony pismem (dowód: pismo k. 94, 147 akt).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wskazanych wyżej dokumentów, a w szczególności: wyliczenia należności k. 8, 112 akt, wezwania do zapłaty k. 9 akt, wypowiedzenia umowy najmu k. 10 akt, umowy najmu k. 11-12, 113 akt, zaświadczenia k. 73 akt, pism k. 74-75, 81-82, 89-94, 127-149 akt, fotografii k. 76-80 akt, postanowienia k. 87-88 akt, zarządzeń k. 100-111 akt, uchwał k. 114-126 akt, dokumentów dołączonych do akt sprawy I Ns 371/15 tutejszego Sądu.

Żadna ze stron nie kwestionowała dokumentów, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. W tej sytuacji Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załączniki do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd nie przeprowadzał dowodu, wnioskowanego przez pełnomocnika powoda, z opinii biegłego na okoliczność wysokości wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z lokalu, albowiem prowadziłyby do zwłoki w postępowaniu, a okoliczność ta nie była kwestionowana przez pełnomocnika pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy podkreślić, że sprawa została rozpoznana z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym. Po złożeniu sprzeciwu przez pozwanego, zarządzeniem z dnia 9 listopada 2015 r. sprawa została skierowana do rozpoznania w trybie zwykłym (zarządzenie k. 56 akt).

Powoda z matką pozwanego łączyła w okresie od dnia 16 grudnia 1963 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r. umowa najmu.

Zgodnie z art. 659 § 1 kodeksu cywilnego przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Z powodu nie opłacania czynszu w terminie ustalonym w umowie, w dniu 19 kwietnia 2010r. powód wypowiedział E. K. umowę najmu. Od tego czasu E. K. zajmowała lokal bez tytułu prawnego. Również pozwany R. K. (1) nie dysponował żadnym tytułem prawnym do zajmowanego lokalu. Dlatego Sąd uznał za zasadne powództwo o odszkodowanie za bezumowne korzystanie z przedmiotu za okres od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 31 stycznia 2015 r. do wysokości wyliczonej w piśmie z dnia 26 stycznia 2016 r. tj. kwoty 3063,78 zł.

Właściciel rzeczy, który jest jednocześnie wynajmującym, jest uprawniony według swojego wyboru do oparcia powództwa na normach wynikających z tego, że jest właścicielem rzeczy (art. 224 -225 i 230 k.c.) albo też do na podstawie stosunku obligacyjnego (art. 471 k.c.). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r. (IV CK 400/05, opublik. LEX nr 192044) wskazał, że "Przepisy art. 224-225 i art. 230 k.c. nie są w stosunku do art. 471 k.c. przepisami szczególnymi i z tej przyczyny kumulacja norm nie jest wyłączona. Wybór jednego ze zbiegających się roszczeń pozostawiony został uprawnionemu, który - dokonując wyboru - musi jednak wybrać całość skutków prawnych danej normy." W uzasadnieniu powołanej uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił, że "niezwrócenie przedmiotu najmu przez najemcę w umówionym terminie lub po rozwiązaniu umowy najmu w wyniku wypowiedzenia narusza przepis art. 675 § 1 k.c. i stanowi nienależyte wykonanie umowy. Stan taki stwarza obowiązek naprawienia wynikłej stąd szkody na podstawie art. 471 k.c.; zakres należnego odszkodowania określa przepis art. 361 § 2 k.c."

W myśl art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Zgodnie z art. 484 § 1 i 2 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana. Dochodzenie kary umownej w wysokości jednokrotności dotychczasowego czynszu nie jest rażąco wygórowane. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 lipca 1984 r., (III CZP 20/84, OSNC 1984/12/209) stwierdził, że "Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkaniowego przez najemcę, który utracił tytuł prawny do dalszego zajmowania lokalu, lub przez innego użytkownika lokalu bez tytułu, powinno odpowiadać należnościom za najem danego lokalu; nie wyłącza to odpowiedzialności najemcy lub innego użytkownika za szkodę na zasadach ogólnych."

W niniejszej sprawie powód dochodzi odszkodowania w wysokości ustalonej w oparciu o obowiązujące stawki czynszu wprowadzane zarządzeniami Prezydenta Miasta C. i uchwałami Rady Miasta C. w sprawie zatwierdzenia taryf i stawek opłat za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków. W pozwie należność za okres od lipca 2012 r. do stycznia 2015 r. została określona na 3815,77 zł. Po przeliczeniu, pismem z dnia 26 stycznia 2016 r., ostatecznie powód określił należność na 3063,78 zł, a w pozostałym zakresie cofnął powództwo. Na cofnięcie powództwa pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę. Odszkodowanie wyliczone według powyższych stawek zostało uznane przez pełnomocnika pozwanego, natomiast poniósł on zarzut przedawnienia za okres od lipca 2012 r. do stycznia 2013 r., gdyż w uzasadnieniu pozwu określony został okres jako liczony od stycznia 2013r.

Zdaniem Sądu nie jest trafny zarzut przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych

z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Ponieważ w niniejszej sprawie roszczenie ma charakter okresowy, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. W myśl art. 123. § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Jako przykład czynności procesowych, przerywających bieg przedawnienia, wskazuje się m.in. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, Lex nr 284135).

Zgodnie z art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń przedawnienie nie biegnie na nowo dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.

W niniejszej sprawie w uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona pozwem kwota dotyczy odszkodowania za okres od stycznia 2013 r. Jednakże ze względu na załączone do pozwu wyliczenie należności obejmujące okres od lipca 2012 r. do stycznia 2015 r. należy uznać, że pozew obejmuje należności od lipca 2012 r. Następnie powód pismem z dnia 26 stycznia 2016 r. sprostował uzasadnienie pozwu i wskazał, że uzasadnienie pozwu zawiera oczywistą omyłkę i roszczenie obejmuje okres od lipca 2012r., zgodnie z dołączonym do pozwu wyliczeniem. Zdaniem Sądu, dołączone do pozwu wyliczenie należności obejmujące okres od lipca 2012r. do stycznia 2015 r. wskazuje, że taki okres rzeczywiście obejmuje pozew, a uzasadnienie pozwu zawiera pomyłkę. Mając na uwadze treść art. 118 k.c. należy uznać, że należność liczona za okres od lipca 2012 r. nie jest przedawniona, skoro pozew został wniesiony w dniu 9 kwietnia 2015 r.

Art. 203 §1 k.p.c. przewiduje, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala na uznanie, iż cofnięcie pozwu co do kwoty 751,99 zł w niniejszej sprawie, nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współzycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa oraz nie narusza słusznego interesu stron. W tej sytuacji Sąd uznał częściowe cofnięcie pozwu za prawnie skuteczne.

W myśl art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Wobec skutecznego częściowego cofnięcia pozwu Sąd umorzył postępowanie w sprawie w tej części.

Sąd nie uznał za uzasadniony zarzut naruszenia art. 5 k.c. Zgodnie bowiem z art. 5 k.c., nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są pojęciem – co podkreśla się w doktrynie – pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia. Dlatego do zastosowania tego przepisu konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego rozpatrywanego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym. Na treść zasad współzycia społecznego składają się elementy etyczne i socjologiczne, kształtowane przez oceny moralne i społeczne. Niewątpliwie takimi zasadami współzycia społecznego, których naruszenie będzie skutkowało zastosowanie art. 5 k.c., są między innymi godność osoby ludzkiej, zdrowie, honor oraz integralność i dobro rodziny.

W niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające oddalenie powództwa na podstawie art. 5 k.c. Żądanie powoda zasądzenia odszkodowania w wysokości odpowiadającej stawkom za lokale komunalne nie można uznać za zbyt wygórowane. Ponadto należy mieć na względzie okoliczność, że nie zwolnienie lokalu przez pozwanego uniemożliwiło Gminie dysponowanie tym lokalem. Takie działanie pozwanego nie może być uznane za społecznie zasadne i nie może być chronione. Dlatego w części ponad cofnięte powództwo Sąd uznał żądanie pozwu za

uzasadnione i należność zasądził w wysokości sprecyzowanej pismem z dnia 26 stycznia 2016 r. Z uwagi na powyższe na podstawie art. 471 k.c. zasądzono 3063,78 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Jak wynika z art. 476 zd. 1 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela.

Zgodnie z żądaniem pozwu Sąd zasądził należność z odsetkami od dnia wniesienia pozwu określonymi w art. 359 k.c. i 481 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed i po 1 stycznia 2016 r. ustalonym ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.).

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., który statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu w odniesieniu do kosztów procesu i zobowiązuje stronę przegrywającą do zwrotu kosztów postępowania stronie wygrywającej. Na koszty składa się opłata sądowa oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł, ustalonych w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Należność dla pełnomocnika pozwanego z urzędu I. K. Sąd przyznał na podstawie §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490).

Artykuł 113 ust 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010 . nr 90 poz. 594). stanowi w odniesieniu do kosztów sądowych odpowiednik 102 kpc. Zgodnie z jego dyspozycją, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może odstąpić od przewidzianego w art. 113 ust. 2 i 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążenia kosztami sądowymi: strony, której czynność spowodowała ich powstanie; strony zastąpionej przez pełnomocnika lub kuratora.

Na podstawie art. 113 ust 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.10.90.594 j.t.) Sąd odstąpił od obciążenia pozwanego kosztami poniesionymi w związku z ustanowieniem adwokata z urzędu, ze względu na jego trudną sytuację majątkową.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.